

[Hanne Reintoft.]

kan vi dog støtte forslaget, hvis det slipper bare nogenlunde helskindet gennem udvalgsarbejdet.

Jes Schmidt (CD):

Jeg kan indskrænke mig til nogle få principielle bemærkninger, og jeg kan sige på CD-gruppens vegne, at centrum-demokraterne er et kulturvenligt parti. Det går faktisk ud fra den opfattelse, at mennesket ikke lever af brød alene, at livets kvalitet ikke alene kan bestå af det materielle, men at der skal mere til, og at dette heller ikke bør glemmes i tider, der er økonomisk vanskeligere som i dag.

Det er derfor ganske klart, at CD-gruppen med positiv interesse har taget dette lovforslag til efterretning, og jeg kan her på gruppens vegne tilsige positiv medvirken i udvalget.

Det, CD bl. a. vil se på under udvalgsarbejdet — og det er klart, at det vil strække sig over længere tid, så vi ikke kan få denne lov vedtaget til 1. april — er, om der ikke sker en økonomisk forskelsbehandling f. eks. mellem Det danske Teater og private teatre. Især de private teatre klager jo over de nuværende bestemmelser, fordi de vanskeliggør planlægningen, fordi de vanskeliggør repertoirearbejdet, og fordi de bringer teaterforeningerne og teatret selv i tidnød, og vi vil da gerne understøtte de ønsker, som er fremkommet fra den side, om, at man muliggør flerårige bevillingstilsagn, så teatrene kommer ind i et mere planlagt, mere fornuftigt og mere effektivt arbejde for de penge, der gives ud på dette område.

Her kunne man måske tænke sig, at § 15 fik en tilføjelse, der giver teatrene den bevægelighed, som måtte skønnes ønskelig.

Hvad vi gerne vil komme ind på også under behandlingen af dette lovforslag, er, at den udmærkede abonnementsordning, som har vist sig at være en stor fordel for teaterlivet her i landet, har man ude på det flade land eller ude i provinsen ikke helt så let ved at komme ind i. Det gælder de steder, hvor man ikke kan komme op på tre forestillinger i haller og forsamlingshuse, og hvor det nu måtte være, og jeg kunne tænke mig, at man så på dette problem, for at give befolkningen i de tyndt befolkede områder en bedre chance for også at komme ind i

denne teaterordning. Jeg vil gerne høre, om ministeren kunne tænke sig noget i den retning.

Wilhelm (VS):

Ministerens forslag indeholder efter VS' mening forbedringer, og vi vil støtte det, men samtidig sige, at det er bestemt ikke tilfredsstillende.

For at starte med det vigtigste, § 16, har man heri samlet børneteater og det opsøgende teater, altså størsteparten af den del af hele virksomheden, som er blevet kaldt vækkende og udviklende. Vi er ganske enige i den vurdering, der er givet af netop disse teatre i udtalelsen fra det nordiske Vasaseminar, som ministeren citerer i bemærkningerne, og jeg skal ikke gentage dem, men blot sige, at vi er enige, vi er for øvrigt også enige i den vurdering, fru Hanne Reintoft gav netop af børneteatrets betydning for børns udviklingsmuligheder på forskellige områder, hvor det ellers efterhånden ligger tungt med de vilkår, børn har i samfundet.

Lad mig derimod tage fat på nogle måske mere kvantitative ting — og alligevel. De teatre, der nu er lagt under § 16, spiller i hvert fald dobbelt så mange forestillinger som de andre tilsammen, inklusive Det kgl. Teater, men de får mindre end eller omkring 5 pct. af støtten.

Nu har der igen en gang været en runde med alle gode ønsker for netop børneteatrene, som alle erkender blev forsømt ved de tidligere lejligheder, og der kunne være grund til at spørge: hvad er de ønsker værd, når det kommer til stykket? Gælder det også, at man er villig til at give tilsagn om at støtte den bevilling, ministeren har bebudet på 1 mill. kr. til § 16 ud over det, der ligger i finanslovforslaget?

I virkeligheden burde den række betydeligt videre, når vi kigger på, hvordan det kvantitativt forholder sig.

Børnene udgør jo, alt efter hvor man sætter aldersgrænsen, ved 12-13 år eller ved 15-16 år, 20-25 pct. af befolkningen. Jeg ved ikke, hvor de 17 pct. kommer fra, som altid bliver benyttet i denne sammenhæng. De er én gang smuglet ind i nogle bemærkninger, men det er jo i virkeligheden for lavt sat. Børnene udgør 20-25 pct. af befolkningen, og det er en del af befolkningen, som er uden selvstændig økonomi, hvilket altid er